

„סליחה, הגברת, אני יצאתי רק לרגע, הנה הגברתי כאן את כובעי, באמת תביני, לא נעים.“

הגב' ק. אשה כבת שלוששים, עברה לספסל שממול מבלי להחזיר אף מלה אחת לאותו אדם, שבגללו החליפה מקום. נראה היה בפניה שהיתה אדישה לכל הנעשה סביבה ושבעצם לא חשוב היה לה היכן תשב. כשהגיש לה זה זוג כפפות חמות של אשה, שנשארו על מקומה הקודם, ובשאלו אותה, „האם הכפפות הן שלך הגברת“, ענתה רק „תודה אדוני“, לקחה את כפפותיה והכי ניטה אותן לארנקה, שהיה מונח על ברכיה מתוך אותו שחיון נפש מבלי להרים ראשה.

לפני שסברה את ארנקה הוציאה מתוכו קופסת סיגריות נטלה מתוכה סיגריה, ולפני שהספיק זה שישב ממר' לה להגיש את האש, כבר נפלטו מפיה מעגליה העשן הראשונים.

היא התעטפה היטב בתוך מעילה, ונצמדה אל הפינה כשפניה סמוכים לח' לון, בשלחה החוצה את העשן המת' פתל כלפי מעלה. מהרציף עלו צעקות הסבלים והרוכלים, שאצו רצו הלך ושוב. נערי-רוכל, שעמד ליד חלונה כדי להציע מיני ממתקים, פנה לאחור והלך לו כשלא הצליח להסב תשומת לבה אליו ואל הצעותיו.

היא הסתכלה בשעון הגדול, שהיה תלוי על אחד העמודים שברציף. המתוג הגדול מתקרב למספר 2 ואילו המתוג הקטן כאילו אינו זו המספר 7. עוד רגעים מספר והרכבת תזון ממקומה. על פי האפלה שבקעה פס ושם מעבר לגדר הרציף המואר, ועל פי הקור שג' בר בה, היה נדמה לה שהשעה מאוחרת הרבה יותר. מבטה ליהה את המתוג גדול בהתקדמותו כאילו חשבה בזה לזרוז, כדי שיתחיל המסע ותתרחק מכל המהומה וזרם העולים לרכבת, ושל הירצות הטרופות של האנשים ברציף. הנה מתקרב המתוג הגדול למס' פר 3. המתוג הקטן זו קמעה קדימה. אינסטינקטיבית העבירה מבטה לשעונה הקטן שהיה נתון על ידה השמאלית. שבע ורבע. היא חיכה לעצמה כשהיא מתכוננת בפניה מתוך לאות נעימה, לאחר שורקה את זנב הסיגריה, שלבה ידיה לתוך שרולתי המעיל הרחבים כרוצה להתכנס יותר ויותר לתוכה ולהקשיב לבדה לשיחתה עם לבה...

לפני עשרים וארבע שעות בשעה זו בדיוק התקיימה הפגישה ביני לבינו. כשהופעתי באותו בית קפה קטן בשעה שבע ורבע, ישב הוא וחיכה ליד שולחן קטן עגול בסנינה. כן, היה בו משהו מיוחד כשישב כך וחיכה לי, משהו שהרעיד את מיתרי לבי, וכשישבתי

מלון ציון
מסכת מעודן וכשר
מקסימום נוחיות
הדרי'הכרמל. חיפה
סלפון 4465
פננים
מר מנדלבאום ותזמרתו
בשבת תה בשעה 5

הגברת, שמעה את קולו הגברי של שכנה לתא, בהושיטו לה את החבילה הזר.

„או תודה“, ענתה כמתעוררת מח' לום. היא לקחה את זר השושנים נייר המעטפה היה קרוע מן הטלסול, ועל כן אפשר היה לראות מיד, למרות האור הקלוש, שושנים אדומות המסי' תירות ביניהן מעטפה קטנה מצוירת. היא לקחה את המעטפה והוציאה מתוכה כרטיס קטן. קרבה אותו לעיניה וקראה בו את המלים הבוודות שנכתבו, כנר' אה, בחפזון רב: „לזכר השעות היר' פות“, היא הכניסה את הכרטיס והמע' טפה לתוך ארנקה, הגישה לאפה את השושנים וספגה את הריח המתוק שג' דף מהן, כשעיניה עצומות כאילו אומ' רות הן להנציח בזכרון אותן השעות, שלא יתנדף ושלא תשאר בוודה כאשר הרגישה רגעים מספר קודם לכן...

כך היתה שרויה במצב של נים ולא נים. עיניה נפקחו ונעצמו חדי-גור' ינת כאילו איבדו את השליטה על עצמם. באזניה הדהדו צלילי הילוכה של הרכבת. ציק-ציק; ציק-ציקה, בלי סוף. היא זמומה מנגינה ידועה לפי קצב הרכבת, כשראשה מתנדנד בקצב חדי-גוני זה. עד שנדמה היה לה לר' געים, שהיא עצמה הינה חלק מחיה ענקית זו, שרכבת שמה.

עשן סיגריה חריפה עלה באפה. היא ספקה את עיניה קמעה והביטה מיכנית בזה שישב ממולה. הוא הגיש לה את הקופסה: „בבקשה הגב', את מעשנת, הלאו כן?“,

„תודה, כרגע איני רוצה“, ענתה והפנתה מבטה על האפלה שמעבר לחלון.

„את כוועט על שלקחתי את המ' קום, בבקשה, יכולה את להתחלף עמי“, אמר בקומו ממקומו, כדי לפנותו בשי' בילה.

„לא לא, אין צורך“, אמרה כשהיא מעיטה בו מבט חטוף.

„אולי מסכימה את להלחת אלי לק' רון המסעדה?“, שאל.

„לא, תודה“, ענתה בחיוך מעושה. „אולי בכל זאת לא תסרבי לשתות משהו עם; את נראית עייפה כליכך, וקפה בחלב בודאי ישפיע עליך לטור' בה.“

רק עתה חשה טעם מר בפיה וני' כרה שטרם אכלה ארוחת ערב.

„אשמך לשנות משהו“, אמרה והתי' רוממה כדי להניח את הזר על האיצי' טבה. כשפנתה לצאת מהתא, נסתחרר עליה ראשה והוא תמך בה שלא תפול. הם התקרבו לקרון המסעדה, כש' הם מתנועעים מצד לצד. למולם היה פגיו אחד השולחנות בפניה, סמוך לחלון, ומיד ישבו זה מול זה באותו מקום.

„פעמיים קפה בחלב“, אמר למלצר. כשהוגשו להם ספלי הקפה, היר' ציאה מנרתיק הדרך שלה כמה לח' מניות עטופות בנייר שקוף והניחה על השולחן.

הוא חייך אליה: „אתן מעשיות יותר ממנו הגברים. הנה לא עלה בדע' תי כלל לקחת עמי צידה לדרך.“

הם לגמו את הקפה החם ובלעו את הלחמניות המתוקות במין הנאה של רעבים זה שעות רבות. ולאחר שה' חלו שניהם להעלות עשן מהסיגריות החריפות, היה מורגש בפניהם מן או' שר מיוחד, הנגרם לפעמים מדברים שהם, כביכול, חסרי ערך. אותו או' שר, שמרגיש החוזר מדרך מייגעת לאחר שטבל רגליו במים צוננים, או כזה הנגרם לאדם בהכנסו למיטה תמה לאחר שמירת לילה שהקפיאה את דמו.

הם הסתכלו האחד זה בעיני זו ומה התפלאה שלא שמה לב אליו ולא ראתה אותו כלל קודם לכן בשבתה ממולו בתא. שכן היו פניו בלתי רגילים ביותר. היו בהם מיני קוויס חזקים, שהביעו כוח פנימי רב יחד עם רכות שבכות. פנים, שברוך כלל מצי' נים אותם כפנים „מענינים“.

„היודעת את, בר מול אני, שאת נודמנת לי בדרך; אני מקחה שגם לך נעים הדבר.“

„או כן, באמת, אני מרגישה עצמי טוב עכשיו“, הפטירה.

היא קרבה ראשה אל החלון כדי לחוש יותר ויותר את האוויר הצונן, כשהיא מסתכלת לתוך האפלה. הוא הושיט ידו והחליק שערה, שהתנפנף ברוח וכיסה מדי רגע את מצחה ועי' גיה. מעד ידו נעם לה לא פחות ממגע הרוח... היתה לה הרגשה הידועה רק לעוברי אורח. מין חרות פנימית, מין התמכרות לטבע, לחיים, לאהבה...

לפתע נזכרה בליל אמש. „היתכן“, אמרה לעצמה, „הלאו רק לפני שעה קלה היה לבי נתון לו, לזה שרץ בקוצר נשימה אחר הרכבת, כדי לה' גיש לי את השושנים. לזה שרק אמש היה האחד שמילא את לבי.“

„את בוגדת“, המשיכה לדבר לעצ' מה ורצתה לקום ולחזור אל פינתה בתא. אך היא נשארה לשבת... היא לא נתנה למחשבות להשתלט עליה, היא לא נתנה לאושרה להתחמק ממנה. טוב היה לה. היא שוב אינה בוודדה. היא חשה, שהיא מוצאת חן בעיני אדם שלא גרע ממנה עין כל אותה שעה, שישבו ליד השולחן. הוא לקח את ידה, החליק אותה והגישה לפיו, היא לא התנגדה ורק שלחה בו מבט חם מלחה חיוך...

כשנכנסו לתאם שמעו נחרותיה של זקנה אחת שכבשה לה, נוסף על מקור' מה, עוד מקום אחד והשתרעה לה עליו בנוחיות רבה. הם נתיישבו זה בצד זו, דחוקים אחד לשני מחוסר מקום. היא התכוננה בתוך מעילה, נשענה על זרועו ונידמה.

שריקות חזקות והמולה העירו או' תה והזכירה שעליה לרדת בתחנה זו. „האם גם אתה יורד כאן?“, שאלה. „גם אני, אם לא איכפת לך“, ענה הוא.

הם אספו בחפזון את החבילות והמזוודות וירדו לרציף שהמה מאדם. היא עמדה כסופה ומנתה את החביר' לות, שעה שהוא עמד ודיבר אל אחד הסבלים.

„בבקשה אדוני“, שמעה קול, „יקנה שושנים יפות לגברת“.

היא ישרה גיפה וראתה נערה צעיר' רה ניגשת אליה ותוקעת שושנה אדור' מה ריחנית בדש מעילה. הוא הגיש לני' ערה מטבע וזו נחפזה לזוג אחרי, שע' מד לא רחוק מהם.

ריח השרשונה עלה באפה. „אך מה זה“, נזכרה, „שושנה, היכן זר השר' שנים שלי?“, היא חיפשה בין הח' בילות את זר השושנים ולא מצאה. היא רצתה לחזור לתאה שברכבת ול' קחתו, אך כשהפנתה ראשה כבר ראתה את הרכבת וזה וחריקת גלגליה מח' רישים את אוניה. היא עמדה והסתכלה ברכבת המתרחקת הנושאת בתוכה את זר השושנים...

„כלום שכתת משהו“, שאל הוא מודאג.

„לא לא, לא שכחתי דבר“.

היא שלבה זרועה בזרועו, כשהיא מחייכת לעבר הרכבת המתרחקת...

”המשקם“
שלמה קרח
בית מלאכה ליצור פרוטוזות ומכשירים אורטופדיים
יפו, המלך ג'ורג' 44